

И тръгнаха напредъ за огнена расплата,
настръхнали, огромни и горди въ своя ръстъ,
ний ще разкъртимъ съ трѣсъкъ пищнитѣ палати
и ще издигнемъ съ викъ победния си прѣстъ.

И — тамъ срѣдъ боя огненъ съ враговетѣ робски,
срѣдъ пламъци, гърмежи, викове,
съ ржце ще вдигнемъ бронената плоскостъ
и тамъ свѣта съ пламтящъ гвоздей ще приковемъ.

А ако въ боя, срѣдъ картечнитѣ куршуми,
главата ми се прѣсне и падна и умра,
недей плака, не сричай, не шепни тъжни думи,
за менъ не е нещастенъ и горѣкъ тоя край.

Недей плака, развѣй ти пурпурното знаме
и викай и зови ги — тълпитѣ — на борба!
Азъ вихренъ и невидимъ душата ти ще мамя
и съ устремъ ще подготвямъ щастливата сждба.

И ако твоята грѣдь пониже щикъ желѣзенъ
и клюмне разлюляна красивата глава,
душата ти на върха — при мене — ще възлѣзе
и тамъ ще почнемъ шумни неземни тържества.

Паднали въ боя мъртви — ний ще бждемъ живи
и пжтя ни — пжть стрѣменъ, но буренъ и великъ
ще набележи съ огнь единственитѣ иви
къмъ слънчевата правда, къмъ свѣтлия ѝ ликъ.

Жадувашъ ли душата ми развихрена и пжтя
що води къмъ блестящи рубинени лжчи?
— Ела тогава, стискай ме съсъ жаръ и погледъ мѣтенъ
ела цѣлуйай моитѣ запалени очи!